In lần thứ nhứt 1000 cuốn Giá mỗi cuốn 0$15

ÁI-TÌNH KHOA-HỌC

(GIAO CẤU VỆ SINH)

Cần ích cho:

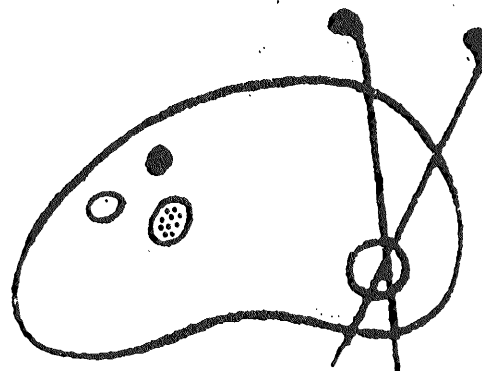
1° — *Bạn thanh niên mới thành gia thất biết cách ăn ở với nhau cho được khoái lạc và hợp vệ sinh.*

2° — *Người lớn tuổi duy trì được sức khoẻ mà không lợt tình ân ái.*

3° — *Xả hội khỏi xảy ra những sự đau đớn: ly-dị, bệnh tình mải dâm, tuyệt tự. v.v.....*

Tác giả: MỸ-NGỌC
NGÔ-HUY-VỎ

IMP. TRAN-VAN CANTHO

Fin d'une série de documents
en couleur

ÁI TÌNH KHOA HỌC

— TỰA —

Trong lúc thay cũ đổi mới nầy, xả-hội hay xảy ra nhiều hiện trạng xấu xa, khiến kẻ ưu thời phải châu mày rơi lụy. Từ nơi thành thị tới chốn thôn quê, thần ái-tình ngày một lảng bỏ, quỉ dâm-dục ngày một gay go, vì vậy mà sanh ra biết bao là trai bỏ vợ, gái bỏ chồng, đờn bà thất-tiết mải-dâm, đờn ông cô-thân lảng-mạn. Bởi vậy mà sanh ra biết bao bịnh tình nguy-hiểm, mất giống hại thân.

Nay ta chỉ than phiền mà không tìm phương cứu chữa thì có khác chi tl ấy kẻ gần chết nằm ở mé đường, ta biết thương xót mà ta cứ bỏ đó bước qua.

Tác giả, vì mang một bầu nhiệt huyết, chẳng quản học thiển tài sơ, đem những điều mắt thấy tai nghe cống hiến bạn thanh niên, mong có điều gì khuyết điểm, phụ huynh bổ cứu thêm vào thật là may lắm.

Kính tựa

MỤC THỨ NHỨT

Muốn cho chồng vợ được hoà-thuận cần phải có ái tình, mà ai dám nói trong ái-tình không cần có dục tình. Nếu trong cuộc giao-cấu, người đờn ông với người đờn bà mà không được khoái lạc đều nhau thì người bị thiệt thòi sẽ mích lòng; lần lần như vậy hoài, chẳng bao lâu đôi uyên-ương phải lìa rẽ, bỏ để nhau mà không hiểu căn do tại đâu, tội nghiệp! gia-đình đương là thiên đàng phút thành địa ngục, bởi đó.

Phần nhiều trách đờn bà gây ra cuộc rối loạn gia-đình mà không tự biết lỗi lớn là ở nơi đờn ông. Phương Đông chẳng nói làm chi, tới phương Tây củng có thuyết «Nam tôn nữ ty nửa». Kìa nhà văn-sĩ Théophile Gautier nói rằng: «Đờn bà không cần thông-minh trí-huệ chi hết miễng có nhan sắc là tốt rồi.» Trời ôi! vậy đờn bà chỉ coi là cái đồ chơi của đờn ông sao? không cần tới cái thiên chức lớn lao: (làm vợ làm mẹ) sao?. Mà thiệt từ ngày có loài người tới giờ, bất luận xứ nào ở hoàn cầu, đờn ông chỉ coi đờn bà là phụ thuộc mình mà thôi. Đến những nhà triết học đại tài ra công tìm kiếm biết tánh nết con kiến, con ong mà không chịu xét tánh-tình người đờn bà khuynh hướng ra sao.

Nhiều người vì vô ý-thức, vì lòng ích-kỷ, trong khi giao-cấu, không chịu nghỉ gì tới người đờn bà, cốt cho toại chí mình là đũ, không hiểu rằng: người đờn bà khi bị cưởng ép hay không vừa ý thì không thấy gì là khoái lạc. Người đờn ông thuộc dương nên sự lạc-thú tới mau; người đờn bà thuộc âm nên sự lạc thú tới trễ. Nếu vô ý thì một trăm lần đi lại,

người đờn bà phải chịu thiệt đến chín mươi chín lần. Sự thiệt thòi đó rất hại cho sức khoẻ và tinh thần, tâm trí của đờn bà. Mầm góc sự bịnh hoạn và sự đổi lòng nhơn đó mà sanh ra.

Loài súc vật thì lấy sự giao cấu để duy-trì nòi-giống, nhưng loài người được ơn trời nhờ đó mà thêm được hạnh phước ái tình. Vậy cần phải cho «người đẹp» cùng ta chia đều phần ân-ái, chớ đừng thấy họ nguy hiểm mà mặc kệ, miễn là mình được vừa ý thì thôi.

MỤC THỨ HAI

Giải nghĩa chữ tình.

Chữ tình mỗi nơi có một nghỉa khác, mỗi thời-đại có một quan-niệm khác. Xưa kia coi chữ tình cho là một việc phát-dục. Văn minh đến như người La-mả Hy-lạp mà củng chỉ cần người đờn bà ở cái sắc đẹp chớ không cần ở tánh nết mấy. Ông Platon thì coi sự cưới xin mục đích để duy trì nòi giống, chánh ông xướng ra thuyết «chung vợ» Ông Epicure coi ái-tình là sự phát-siển của nhục-thể. Hoàng đế Marc aurèle cho là sự ngứa nghề của một phần cơ-nhục. Gần đây Ông Chamfort còn nói giởn rằng: « ái-tình chỉ là sự đụng chạm của hai cái da mỏng».

Ông Leinitz nói cao hơn một chút « Thương yêu là kiếm sự lạc-thú của mình ở sự lạc-thú của kẽ khác. Voltaire coi ái tình là một tấm vóc của hóa-công mà ta đem sức tưởng tượng thêu vẽ vào. Tóm lại ái-tình căn cứ chắc chắn ở chổ hoàn toàn của người mình yêu: hoàn toàn về nhục-thể, về tinh-thần và về đức-hạnh.

MỤC THỨ BA

Trai gái đả lớn tuổi.

Muốn bảo-tồn nòi giống thì vợ chồng phải chung xương chung thịt với nhau; đờn bà có cái âm-trứng đề thọ-thai, đờn ông có cái dương tinh đề truyền giống. Hai bên lại còn có nhiều cơ-thể phụ-thuộc, đặng làm công-vụ khai hoa kết-quả (xin độc giả miễn cho tôi khôi tả cảnh hai cái âm, dương bộ ấy, vì trong cuốn nầy tôi chũ ý nói có sự giao-cấu vệ-sanh mà thôi, còn về khoa-học vật-lý tinh-vi xin đề cuốn sau).

Tới tuổi trưởng thành nghĩa là từ 16 tới 20 (tùy theo mạnh yếu) người con trai bắt buộc phải mơ tưỡng tới tình nhơn. Tại sao vậy? Là vì túi đựng dương-tinh đả đầy; khi đó tinh khí theo đường sống lưng mà chào lên óc, làm cho như nấu như nung, bắt chạy kiếm nơi san sĩ số dư. Nếu không được thì cái tinh-khí đó tự tiêu đi một chút, hay ban đêm thành chứng mộng tinh (pollution nocturne involontaire) có hại cho thân thề.

Người con gái củng vậy, tới tuổi cập-kê thì một phần trứng lìa buồng đi theo đường âm mà ra. Nếu trong khi du lịch đó không gặp mầm đực đặng kết-thụ thì cực chẳng đả sẻ bị theo đường kinh mà tiêu ra ngoài.

Lẻ thì sự giao-cấu phát-tự ỡ trong như đã nói trên. Song có khi ta thấy mặt người yêu, nghỉ tới cuộc mây mưa thì lại muốn «tái bản» lại.

Hoặc là khi ta đọc tới một bài nói về cái đó, hay lén thấy một cuộc của người, của vật thì ta cũng động tình lên. Bởi có một thứ gân truyền tự óc tới cơ thể âm, dương bắt nó phải hoạt-động, chớ nó có biết

gì đâu.

Về đường tình ngủ-quan đều phải tốt, song về sự rờ nó (le toucher) thì cần phải tốt hơn:

Docteur Longet nói: Đờn bà có nước da nhõ, mịn, êm ái, mát lạnh, bắt ta rờ tới là muốn sự mây mưa.

Người đờn bà gần đờn ông cũng thấy cái khoái lạc đó, mà điều họ bị rờ mà thấy thôi. Nên ta có hai cái trách nhiệm, rờ cho mình sướng và cho người sướng đó.

Sự rờ mó cần nhứt nhờ có cái hạch nhỏ ở da (papilles nerveuses) cái hạch đó ỡ đầu ngọc-quản, hai bên âm-bộ, đầu vú có nhiều lắm. Vì đó mà ta thấy cảm động trong khi ta giao-cấu.

Đờn Ông lối đó bị nhửng gân đè nén căng cứng ngọc-quản, mạch máu ỡ chỗ đó ngừng lại làm cứng thêm đặng vào thiên-thai cho dễ. Tới chừng một tia dương-khí thoát ra ấy là rồi việc, người vui vẻ. Cũng có người thấy mệt lung ấy là bị làm miền-cưởng hay là đi lại với kẻ khả nghi.

Người đờn bà nhửng khi đó thì cảm-tình nặng nề lắm, và trong thần-kinh có nhiều sự huyền-bi, ta cần phải nghiệm đề giúp «người yêu» cũa ta. Than ôi! nhiều khi ta hại đờn bà vì chỗ không biết đó.

Kịp tuổi có đường kinh thì ai cũng có tánh ưa muốn nầy khác, mà họ ưa muốn đó có khi làm đau nữa. Cảm tình đó nhiều ít tùy theo từng người mạnh yếu, già trẻ.v.v.

Người đờn bà muốn nhứt là mấy bữa gần thấy kinh hay sau khi thấy, nên dễ có thai vì hồi đó. Bỡi vì trái trứng đả lìa buồng chỉ chờ có gặp trống mà vào tử-cung là thành thai.

Có nhà y sĩ nói vú với âm bộ có gân liên lạc, nên khi nơi nầy bị rờ thì nơi kia động vậy.

Ta biết cách vuốt ve thì ta thấy người yêu mặt đỏ hường, mắt sáng ngời, môi khô nóng, vú phập-phòng, bụng ưỡn ra, lúc đó thì cửa mình mở tuốt in hình cái ống dẹp. Phía trong vô số cái tuờng lồi ra làm cho bề mặt đụng chạm thiệt nhiều. Sự khoái-lạc của đờn bà lúc đó rất mạnh, rất lâu, ta liệu mà tính.

MỤC THỨ TƯ

Giao cấu vệ sanh. Quá độ và bất cập.
Khi nào nên kiêng cữ — Bịnh hoạn.

Sự giao cấu nếu có điều độ thì vừa là sự khoái lạc vô cùng, vừa là món thuốc bổ vô giá. Bất cập hoặc thái quá đều là căn nguyên sự đau yếu, hại sức khoẻ vậy. Những người tu hành hay ở thủ tiết, thiệt về đường đạo đức đáng kính trọng song nhiều người củng vì vậy mà mang bịnh hoạn đáng thương. Còn kẻ dâm dục quá độ ỷ sức làm càn thì tự mình rút bớt cái số ngày giờ của mình nạp thân máu cho thần chết và đày đoạ tấm thân trong vòng bịnh hoạn liên miên.

Phải hiểu rằng cơ thể sanh dục liên lạc với óc, phổi, tim, gan, nếu bộ phận kia hoạt động quá sức thì lẽ tự nhiên những bộ phận nọ phải tiêu dảm bớt đi. Sự dâm dục quá độ làm cho sanh ra bệnh đau ngực, ho lao, khó thở, ứ máu, bán thân bất toại, tê liệt và thường khi bị chứng dương vật bất-khởi. Tôi củng không dám nói chắc thế nào

là quá độ. Cái hạn chế không có thể chung cho mọi người được. Sự vừa độ của người mập mạnh là cái nguy cho kẻ ốm yếu. Người làm nhọc mệt ăn uống cực khổ chơi ắt kém kẻ rảnh rang ăn uống toàn đồ bổ ích.

Ta phải tự nghiệm lấy hạn độ của ta, nếu rồi cuộc mây mưa ta thấy mệt nhiều sướng ít ấy là cái biểu hiệu của hoá công cho ta hay rằng ta nên ngừng máy lại cho nghỉ.

Bác sĩ Leny dạy rằng: «Sau cuộc mây mưa, đầu thấy nhẹ, bụng thấy vui, người thấy mạnh ấy là tốt, còn thấy buồn bả, chán ngán, thân thể yếu ớt, tinh thần suy sút, ấy là quá độ». Khi đó còn thấy dương vật bạo khởi tức là bịnh thượng-phòng háo phòng, rất nguy hiểm.

Còn một điều nguy hiểm hơn sự dâm dục quá độ là sự làm mất hạn chế tự nhiên, Thấy lắm kẻ danh quái; cố ý dùng phương kế đặng cho sự giao cấu được lâu, vừa vô ích, vừa hại tới cơ-thể sanh-dục vô cùng. Còn người đờn bà tuy không mệt mỏi như đờn ông song ỷ sức làm càn thì lại hại nhiều lắm. Những bịnh: bạch-đái, huyết hư, sưng dạ con, nhủ-ung cũng bởi đó mà ra, Rất hại về đường con cái.

Nếu trong lúc đang chơi bời mà người đờn ông không làm trọn công sự thì rất hại cho người đờn bà vì bao nhiêu cơ-thể cân-lực đều hành động dữ dội, cần phải có sự khoái lạc mới là êm đi được, cần phải ngủ ngay để trả lại sức lực đã mất.

Còn những kẻ chưa tới tuổi phát-dục hoàn toàn mà đề lạm dụng cơ-thể làm sự xấu thì mau bị già. Ta thấy lắm kẻ mới có 30 tuổi mà đã suy

nhược như ông già đó.

Khi mới đau khỏi, hoặc có sự gì cảm động kịch liệt, buồn rầu, thất vọng, giận dữ, ta cần phải cữ phòng nếu không thì có khi nguy hiểm tới tánh mạng.

Điều đó bất luận trai gái đều phải nghe theo. Còn như khi ta mạnh mà người đờn bà khó ở thì ta cũng phải cử dùm, chớ ỹ là đờn ông mà làm hại sức khỏe hay tánh mạng người ta. Có kẻ thấy người ta không chịu thì giận dữ thiệt ác vì ngu dại vậy.

Khi làm việc về sức lực hay về tinh thần nhiều cũng phải dè dặt lắm.

Thứ nhứt là khi ăn cơm no, gân cốt cần làm việc tiêu hóa, nếu choi nhằm sau bữa tiệc lớn rất nên nguy hiểm, biết bao người chết vì đó rồi.

Rượu với á phiện là thù nghịch với sự giao cấu Bỡi vì rượu và á-phiện ngăn cản gân ở óc khó truyền tới cơ thể sanh dục. Nhiều khi say rượu vô phòng, người đờn ông mang bịnh lậu, nghi cho vợ sang rồi thành gia đình tan nát. Vậy khi người đờn bà thấy chồng say rượu thì cần phải kiếm cách mà làm cho họ xa mình nếu chiều theo ý họ thì di hại rất lớn cho con: mấy đứa nhỏ sẽ thành ra ngu dại, dữ tợn, yếu đau, nguy hiểm cho xả-hội, vô ích cho gia đình.

Cần phải gìn giữ cơ-thể sanh-dục cho sạch sẽ, thì con mới đẹp và ít bịnh.

Những khi đờn bà thấy kinh hay là vài tháng sau khi đẽ ta chớ nên đi lại với nhau; vì đờn ông thì dễ mắc bịnh lậu mà đờn bà dễ mắc bịnh bịch-huyết hay hậu sản nguy hiểm vô cùng.

Bịnh huyết bạch là một bịnh rất ghê gớm. Ở nhà quê ít khi mắc phải, nhưng ở chốn thị thành thường hay mắc; là vì chơi bời bậy bạ, uống rượu nước tranh nhiều hay là đi lại không dã sức. Người mắc phải bệnh đó lâu ngày thì da xanh lét, có mùi tanh hôi, rất ghê gớm cho đờn ông, chứng đó làm chết hết mầm giống, thành không chữa để gì nửa mà có đẽ cũng không ra gì.

Còn như người đờn ông thì chơi bời bậy bạ, trong một lúc cầu vui không nghỉ tới tấm thân ngàn vàng, hy vọng cửa nhà, của nước, mắc phải bệnh tình, bệnh đó làm cho người đau đớn vô cùng, lại tới đường sanh sản; mà có đẻ cũng chỉ làm khổ những đứa nhỏ coi không ra người.

MỤC THỨ NĂM.

Khi có chửa và khi cho con bú,

Trước tôi đã nói loài súc vật chỉ có biết giao cấu để duy trì lấy giống. Con cái chỉ chịu đực, có «thời động-đực» mà thôi. (époque en rut). Nếu bị con đực gần nửa thì mắc đoạ thai. Loài người thì cơ thể phiền phức hơn, cho cái đó là sự khoái lạc, và dễ sanh sản.

Người đờn bà lúc mới có thai, thấy tắt kinh, mà chưa ắt là đã có chửa, ngoài ba tháng trong bụng thấy máy động mới ắt được. Nhiều người nói giao cấu trong lúc có thai rất hại; nhưu vậy là lầm. Cái thai ở trong tử-cung có nhiều sợi giây cột chặc, lại có một bầu nước nhờn bao phủ, hư hại đâu nổi, mà điều ta phải cử vài tháng trước khi đẽ thì hơn. Nếu bụng phồng hung thì ta phải cẩn thận nhẹ nhàng đừng có đè lên đó.

Còn khi cho con bú không có lý gì cử sự

giao cấu hết. Vì sự giao cấu không làm hại gì sửa mà còn làm tốt hơn lên. Dr Maller nói rằng: «Người nuôi con mà cữ sự giao cấu có khi mất sửa. Đương nuôi con mà có chữa cũng không sao hết.»

MỤC THỨ BẢY

Đêm nhập phòng

Đêm đầu vợ chồng thành thân loan phượng là đêm huê chúc gia. Đêm đó là một đêm mơ ước bâng khuâng, mà sự kỹ niệm in sâu vào trong óc không nó quên được. Vậy nên làm sao cho nó đầm thắm, mặn mà đặng mỗi khi nghỉ tới càng thêm thắt chặt mối chung tình.

Nhiều người có tánh háo kỳ, nhìn đời thiệt ra đời tiểu thuyết, săn cuộc cưới xin dem nhau đi du lịch, rồi đứng trước cảnh thiên nhiên, trong lòng xúc động không tưởng gì tới sự nhọc mệt, ân ái với nhau ở mỏm đá, xó rừng, bên nguồn, góc biển, rồi ra mang bệnh sanh chứng không con.

Người đờn bà dầu lòng cứng cỏi cách mấy, khi vu qui củng không khỏi cảm tình xa nhà nhớ cửa, và lại trời bắt phải ẩn tánh nên bao giờ củng làm khó, vậy ta phải chìu chuộng, dỗ dành, ăn nói lựa lời dỗ người vui lòng mà cho ta chung vầy cuộc mây mưa.

Không gì khổ bằng người con gái đang mơ màng tới cỏi bồng lai êm ái du dương mà tới bữa huê chúc thấy ngay chú quỉ Gia-xoà lông lá xồm xàm, dầy dụa trên mình như muốn ăn sống nuốt tươi mình vậy. Vậy khuyên ai mới có vợ chẳng nay thì mai chớ nên quá vội vàng, ráng mà chờ.

Cứ chung bình thì ngọc quản của đờn ông dài lối 0,m09, đầu nhọn, phía trong lớn. Song có người dài

hơn mà ngoài lớn trong nhỏ, lại bị đờn bà cửa mình nhỏ quá, vậy nếu không cẩn thận có khi âm bộ đờn bà bị rách, chảy máu nhiều khi thiệt mạng. Một chú đang đúng sức lối 30 tuổi, đối với cô nhỏ 16, 17 tuổi mà vội vàng dử tợn thì nguy hiểm lắm.

Nhiều người con gái có tanh kỳ dị, nhà y sĩ và tâm-lý cũng không hiểu tại sao. Săn đêm huê chúc gia tự nhiên hoá điên có khi tự sát. Nhiều vụ án mạng như vậy mà không phải là có tình ám muội đâu, nếu muốn ngăn ngừa sự đó, người chồng phải biết cách ăn ở với vợ. Trước khi phá trinh phải tỏ ý tôn kỉnh danh dự vợ mình, như vậy mới không có hại mà đờn bà lại biết thương và biết ơn mình nữa.

Người đờn ông bao giờ cũng quí người đờn bà có chữ trinh. Sao biết còn trinh?

Ở lỗ âm hộ người đờn bà có một cái da thiệt mỏng bịt gần kín, đút ngón tay vô khó lọt, khi giao cấu da đó rách, làm người đờn bà đau dữ, có máu chảy ra, theo tục truyền như vậy gọi là trinh.

Song nhiều khi ta tự lầm cái da đó ở mỗi người một khác, có cái lớn quá phải cắt mới được, có cái nhỗ quá làm cho khi giao cấu ngọc quản của đờn ông không đụng phải. Cũng có khi ngọc quản nhỏ quá mà âm hộ lớn quá cũng như con kiến chun qua kẹt cửa, thì đụng chạm sao được.

Vậy ta chớ nên tưởng lầm người trinh ở chỗ đó mà có khi oan cho người ta.

Nếu như vậy là trinh thì người mất trinh, tới khi giao cấu làm bộ đau đớn nhăn nhó và bôi trước vào nơi đó mấy giọt máu gà vịt thì có khó gì đâu.

Vậy ta nên xét chữ trinh của vợ ta ở nơi đức hạnh chớ không phải ở chỗ nói trên,

MỤC THỨ TÁM

Nói về sức giao cấu của đờn bà.

Trước kia tôi đả nói về sự khoái lạc của đờn ông với đờn bà khác nhau là ở chổ mau và trễ.

Người đờn bà lúc thấy lạc thú thì mắt lim dim, người mõi mệt, tữ cung mở ra để tiêu thụ dương khí, người dờn ông vì nóng nảy quá, xuất trước khi đó thì thành ra vô hiệu, mà người đờn bà bị mệt nhọc, rất có hại cho sức khoẽ rồi sinh ra tánh quạo-quọ đang tốt thành xấu.

Nhiều người chỉ chuộng sự khoái lạc mà không muốn có con, tới khi dương khí xuất thì rút ra làm hại mình đến mang bịnh lậu, lại hại vợ bị bịnh bạch đái.

Nếu nghiệm người đờn bà có tánh trí chậm, thì trước cuộc mây mưa phải vuốt ve hôn hit, rờ mò để kịp đến khi họ mê man thì mình cũng bất tỉnh. Như vậy thì lạc thú đều nhau mà bá xạ bá trúng.

Ta thường tưởng lầm rằng: người đờn bà có thễ chơi hoài không mệt. Đâu có! Bởi trước khi họ mản nguyện thì mình đả thôi, vậy chưa được ăn no ắt còn thèm thùa, nếu ăn đả no rồi ai còn ăn nửa làm chi. Nhiều người bày đặt cho vợ chơi theo cách nầy cách nọ, thành ra vợ hư, nếu thói đó trở nên sự cần dùng có khi người vợ hư đi kiếm ăn ngang tắt, gốc sự tuyệt tự cũng tại đó mà ra vậy,

MỤC THỨ CHÍN

Sự tuyệt sanh dục

Sự tuyệt sanh dục làm cho gia đình phải lung lay không đứng vững nổi, vì không có con thì vợ chồng

hết hy vọng, nhiều khi lìa rẻ nhau.

Sự tự nhiên tuyệt sanh dục là phần nhiều tại cơ thể của đờn bà có chổ khuyết điềm. Có cái rộng quá có cái chẹt quá, có cái thì đường âm hộ (canàl vaginal) vắn quá làm cho ngọc quản phải đụng tới tữ-cung. Có khi tữ-cung cứng quá không phồng dẹp được v.v.

Vậy ai mắc mấy chuyện đó thì cần ông thầy mổ xẽ chuyên môn còn lợi ích hơn đi cậu tự. Còn bên đờn ông cần phải có con trùng ở trong tinh khí, con trùng đó rất nhiều, trong một giọt tinh khí có tới hơn 20.000 con, những con đó cắn giết lẫn nhau, còn con nào sống sót ở trong hột chứng người đờn bà thì cứ lớn lên mà thành thai.

Người đờn ông nào không có con vi trùng đó ở trong tinh khí hay là nó chết hoặc yếu quá thì không có con.

Lại còn phải sao cho vi trùng đó bắn vô tữ cung, muốn bắn vô phải nhờ có súng là ngọc quản và có đạn là tinh khí. Vậy mà súng nhỏ quá đạn yếu quá thì bắn sao tới.

Sự dương vật bất cữ có nhiều nguyên cớ, phần vì nguơn khí cũng có, mà đều bỡi tại làm ra cũng có. Những người ghiền rượu và á phiện quá độ, chơi bời nhiều, những người lo nghỉ làm việc bằng óc nhiều, không dùng tới dương vật lâu ngày, nó thành vô dụng hay là thủ dâm cũng vậy nữa. Những chứng đó dể chửa chỉ thôi đừng làm vậy nữa là máy lại chạy được. Còn như tại

nguon khí là vì đau-yếu, té ngã, bị thương, vụt mất đi, nhưng người mạnh thì cái kia mạnh lại.

Còn thiếu về bộ phận nào đó trong cơ thể sanh dục thì không trông gì đâu.

KẾT LUẬN

Cuốn sách nầy tóm tắc mấy điều cần yếu để mấy bạn thanh niên coi đó mà ăn ở với chồng với vợ sao cho gia đình được vui vẻ và đủ sức mình khỏi hao hụt để khi lớn tuổi cũng không có sự gì quan ngại và trở nên cái nền chắc chắn cho xã hội có những con dân vui vẻ cường tráng.

Dépôt légal le 1er Février 1934
Tirage 1000 Ex.

